

ДО КЛИСАРЯ ДРАГИЧ М., КОЙТО ПОНЯКОГА СЕ ЧУВСТВА СЪВСЕМ ДРУГ ЧОВЕК

Пишеш, че понякога се чувстваш като нов човек, прероден и преобразен. Това ти се случва обикновено по време на молитва, в нощната тишина. Този свят сякаш изчезва за теб; престават всички земни мисли за хора, за вещи, за телесното; необикновен мир се разлива в душата ти; виждаш в себе си някаква светлина и чувстваш неизразима радост. Към това се прибавя и някакво чудно благоухание, сладко и животворно, което не може да се сравни с нито един земен мирис. Чувстваш се така, сякаш си извън себе си. А когато всичко това изчезне, леко и постепенно, както дъгата изчезва пред човешкия поглед, тогава те обзема тъга, че то не е продължило още и още, без прекъсване и без край, години, векове и през цялата вечност. И питаш: какво може да бъде това?

Мисля, че Божият Дух е докоснал душата ти, брате мой. Това е, за което Господ е казал: Царството Божие вътре във вас е. Защото когато Духът Божи се възцари в нашите души, тогава в нас престава всичко, което е наше, а наставя всичко, което е Божие. Докато в нас царуват нашите чувствени мисли, земни желания и себична воля, дотогава в нас е не Царството Божие, а царството на тъмнината, на страха, на тъгата и незнанието. А щом Духът Божи дойде и вземе надмощие, тогава всичко се променя. Но съветвам те, понизи себе си до земния прах пред величието на Всевишния Бог, Който по великата си милост ти е показал тази тайна. И не разказвай за нея на мнозина, на непосветени - особено за онова, останалото, което и аз тук не споменавам. Да не изложиш на поругание светинята и да не би твоето сърце да се издигне във висините на гордостта, откъдето се пада в адската бездна. Чуй как Апостолът те предупреждава: който мисли, че стои, нека гледа да не падне.

С теб не се случва нищо неизвестно и непознато за Църквата. Много Божии праведници и угодници са вкусили тази сладка тайна и са открили по нещо на верните души. Открили са го не за да се похвалят, а за да споделят своята радост и да подтикнат своите приятели към силна вяра в обещанията на Спасителя и към радостна прослава на Бога.

Веднъж през зимата ношувах при един човек. Когато домашните му отидоха да спят, той ми откри „най-голямата тайна на своя живот“. „От години исках - каза - да видя някакво чудо от Бога. Но не ми се даваше. Веднъж, на разсъмване, станах и започнах да се моля на Бога. Изведнъж вътре в мен се появи някаква светлина и аз почувствах мир, радост и благоухание (точно така, както се е случило и с теб). Оттогава престанах да искам чудо от Бога. Защото видях най-голямото чудо, за което нито бях чувал, нито бях подозирал.“

Не е ли това потвърждение в наши дни на казаното от Апостола: око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат.

Мир на теб и здраве от Бога!